

Acarnissats

Estic segur que si ens demanessin, a vostès o a mi, que completéssim amb un derivat de la paraula «carn» l'oració «El presumpte culpable va cometre l'assassinat amb traïdoria i...», no dubtaríem i hi afegiríem la paraula «acarnissament». En canvi, quan això va sortir a l'examen de selectivitat de llengua catalana d'enguany, van ser ben pocs els nois i noies que ho van saber respondre correctament. Si més no, en el centenar i mig de proves que em va tocar corregir l'«acarnissament» escassejava. La majoria (més del 90%) ho havien resolt amb «carnisseria» o, alguns, amb solucions més creatives com «carnalitat», «carnada» o «carnositat», tots ells derivats correctes de «carn», però no pas en el context assenyalat.

No patiu, que l'examen va anar bé, en general no era difícil i aquest error (que, al capdavant, només podia fer ballar una dècima en el resultat final) és una simple anècdota que no va impedir que, gràcies a l'arrodoniment, fins i tot cometent-lo es pogués treure un 10. Tampoc no crec que ens hàgim d'esquinçar les vestidures perquè els nostres adolescents, massa castellanitzats, desconeguin el mot «acarnissament». Si, en castellà, els haguessin demanat un derivat de «saña» en un context semblant segurament s'hau-

rien trobat igual. Vaig adonar-me que, malgrat que per a mi i per als de la meua edat aquell exercici tenia una solució aparentment senzilla (després vaig fer un sondeig entre adults del meu entorn i tothom em va respondre correctament sense dubtar), per als adolescents de divuit anys «acarnissament» és un mot desconegut. Per què? Hi ha d'haver una explicació generacional. I l'única explicació que se m'acut té a veure, sobretot, amb les fonts que uns i altres consultem per estar informats. Tant els anomenats boomers com els qui pertanyem a la coneguda com a generació X ens vam fer grans mirant cada vespre el telenotícies, hem consultat la premsa escrita amb més o menys regularitat i, en un grau encara força elevat, diria que continuem llegint el diari (en paper o per internet), mirant els noticiaris televisius i escoltant la ràdio. I és habitual, en aquests contextos, que en els apartats de crònica negra apareguin crims comesos amb «traïdoria i acarnissament». Només cal seguir una mica (tant en versió radiofònica com televisiva) el programa *Crimis*, dirigit per Carles Porta. Els joves, en canvi, s'informen per altres vies. És més difícil, doncs, que es trobin amb una crònica de successos o amb la resolució judicial d'un delictes. De fet, llegia no fa gaire (justament a la premsa) que els menors de 25 anys no consumeixen mitjans d'informació tradicional perquè el llenguatge els resulta «difícil», i que n'hi ha un 15% que s'informen, sobretot —ai las!—, a través de TikTok.

